

Sygn. akt: I C 1368/13

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 lipca 2014 r.

Sąd Rejonowy w Nysie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący:	Sędzia Sądu Rejonowego Dobrawa Michałowska
Protokolant:	sekr. sądowy Dorota Luboch

po rozpoznaniu w dniu 25 lipca 2014 r. na rozprawie

sprawy z powództwa (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty z/s w W.

przeciwko E. K. (1)

o zapłatę

oddala powództwo.

UZASADNIENIE

P.R.E.S.C.O. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. wniósł o zasądzenie od pozwanej E. K. (1) kwoty 1.257,63 zł wraz z ustawowymi odsetkami oraz o zasądzenie kosztów postępowania w sprawie.

Powód wywodził, że dochodzona wierzytelność powstała w efekcie zawarcia przez pozwaną umowy z (...) bank S.A., mocą której pozwana stała się jego dłużnikiem. Wierzytelność tę wierzyciel pierwotny przelał na rzecz powoda 27 listopada 2011 roku. Pozwana, pomimo kierowanych do niej wezwań, nie zrealizowała ciężącej na niej powinności.

Pozwana stawająca na terminie rozprawy wniosła o oddalenie powództwa wskazując, że nie pamięta, by zawierała umowę z wierzycielem pierwotnym.

Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

P.R.E.S.C.O. (...) Niestandaryzowany Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. jest funduszem inwestycyjnym zamkniętym, wpisanym do rejestru funduszy inwestycyjnych, prowadzonym przez Sąd Okręgowy w Warszawie.

Dowód: odpis wyciągu z rejestru funduszy inwestycyjnych, k. 16, 17.

Sąd zważył, co następuje:

Powództwo nie zasługuje na uwzględnienie.

Powód opierał swoje roszczenia na fakcie zawarcia w dniu 27 listopada 2011 roku umowy cesji z podmiotem, którego dłużnikiem była pozwana. Przedmiotem w/w kontraktu – argumentował P.R.E.S.C.O. (...) Niestandaryzowany

Sekurytyzacyjny Fundusz Inwestycyjny Zamknięty w W. – była przysługująca wierzycielowi pierwotnemu wierzytelność w kwocie dochodzonej pozwem z tytułu umowy kredytu konsumenckiego.

Po myśli art. 509 § 1 k.p.c. wierzyciel może bez zgody dłużnika przenieść wierzytelność na osobę trzecią (przelew), chyba że sprzeciwiałoby się to ustawie, zastrzeżeniu umownemu albo właściwości zobowiązania. Stosownie zaś do treści art. 232 kpc strony są obowiązane wskazywać dowody dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne.

Biorąc pod rozwagę powyższe wskazać należy, iż w toku bieżącego postępowania strona powodowa wykazała jedynie fakt, że jest inwestycyjnym zamkniętym funduszem sekurytyzacyjnym.

Powód nie udowodnił natomiast jakimikolwiek środkami dowodowymi, umożliwiającymi weryfikację twierdzeń pozwu nie tylko faktu nabycia wierzytelności przeciwko pozwanej, ale również istnienia samej wierzytelności. Powód nie przedstawił środków dowodowych, które czyniłyby zadość reżimowi z art. 511 kc, który stanowi, że jeżeli wierzytelność jest stwierdzona pismem, przelew tej wierzytelności powinien być również pismem stwierdzony. Nie dołączono wskazanej umowy kredytu, niemniej w każdym wypadku umowy kredytu konsumenckiego wymagała ona formy pisemnej (art 4 ust. 1 ustawy z dnia 20 lipca 2001 o kredycie konsumenckim, Dz.U. 2001.100.1081 ze zm.). Tym samym także dla przelewu wierzytelności konieczne było zachowanie tego rygoru (art. 511 kc). Tymczasem z przedstawionej umowy o przelew wierzytelności nie wynika, iż nastąpił przelew konkretnej wierzytelności przeciwko pozwanej. Po pierwsze z umowy nie wynika, że wskazana wierzytelność została objęta Portfelem Wierzytelności stanowiącym przedmiot umowy oraz że nastąpiła zapłata kwoty na poczet ostatecznej ceny, co w świetle jej postanowień (pkt 2.2) stanowiło warunek nabycia. Dowodu nabycia konkretnej wierzytelności w żaden sposób nie stanowi wydruk nazwany „częściowym wykazem wierzytelności”; z uwagi na brak podpisu nie można bowiem, w świetle art. 245 k.p.c., uznać go za dokument.

Nadto, w ocenie sądu, strona powodowa w żaden sposób nie wykazała, że na pozwanym w istocie ciąży zadłużenie wynikające z zaniechania regulowania zobowiązań finansowych wobec wierzyciela pierwotnego z tytułu umowy kredytu, co więcej, że taka umowa w rzeczywistości łączyła pozwaną z wierzycielem pierwotnym. Inicjujący postępowanie nie wykazał w rzeczonyj materii chociażby minimalnej inicjatywy dowodowej, zaniechując przedłożenia do akt sprawy umowy kredytu stanowiącej pierwotne źródło zobowiązania wraz z historią wpłat wskazujących na wysokość zaległości płatniczych pozwanej wobec banku.

W ocenie sądu, w przedmiotowej sprawie brak zatem jakiegokolwiek dowodu, który wskazywałby na istnienie wymagalnej wierzytelności przysługującej stronie powodowej wobec E. K. (2). Inicjujący postępowanie nie wykazał z jakiego tytułu i w jakiej wysokości doszło do powstania zobowiązania pozwanego wobec pierwotnego wierzyciela oraz czy w istocie doszło do skutecznego przejęcia długu.

W myśl art. 6 k.c., ciężar udowodnienia faktów prawotwórczych, spoczywa na osobie, która wywodzi z nich skutki prawne. Jeżeli ustawa nie stanowi inaczej, tzw. onus probandi spoczywa na tym, kto przedstawia określone twierdzenia, a nie na tym, kto im przeczy. W omawianym zakresie, istotną rolę pełnią także przepisy proceduralne, kształtując zasadę tzw. kontradyktoryjności postępowania cywilnego. Art. 3 k.p.c. zobowiązuje strony do dawania wyjaśnień, co do okoliczności sprawy zgodnie z prawdą i bez zatajania czegokolwiek oraz przedstawiania dowodów. Art. 232 k.p.c. nakłada z kolei na strony obowiązek wskazywania dowodów dla stwierdzenia faktów, z których wywodzą skutki prawne. Ciężar dowodu z reguły spoczywa na powodzie aż do momentu wykazania zasadności podnoszonego roszczenia (udowodnienia faktów będących podstawą żądania). Później, następuje jego przesunięcie na stronę pozwaną.

Mając powyższe na uwadze, należało orzec, jak w sentencji wyroku.